

dientiarum, in quibus officio Senatoris fungendo per plures annos federat, & hæc ignorare non poterat, sicut neque specialem prohibitionem Provinciae in qua praesidebat per quinquennium, & omnibus notum esse apparebat, Text. in d.l. regula, §. sed facta, de quo videndi Solorcan. diel. tom. 2. lib. 2. cap. 7. n. 45. Xamar. de offic. jud. part. 1. g. 17. num. 29. Giurba consil. 38. num. 24. & Dominus Crespi observat. 10. num. 66. cum sequentibus.

87 Ex his omnibus condemnatus Praefectus fuit ad pecuniam privationis officii, & cujuslibet alterius administrationis iurisdictionis, exilium à Novo Orbe, & viginti mille nummorum uncialium argenti, & acta tradi Fiscali iustum, ad petendum quod sibi convenire senserit, respectu extortionum Indis factarum, sententia diei 31. Maii 1670.

88 Supplicationem interposuit cujus causa dum hæc scribebantur pendebat. Sed quia promotus fuit ad supremum Aragonum Senatum, intervenire non potui in decisione illius, non pudet fundamenta suffragii per me praestiti in publicum edere, & tandem sententia confirmata fuit.

CONTROVERSIA LXXVII.

De Praefecto stipendia militum praesidianorum intervenerente, & ad proprios usus applicante.

SUMMARIUM.

- 1 Facti species enarratur.
- 2 Epistola probans contra scribentem proprium delictum.
- 3 Absente reo inutiliter ad poenam corporalem imponendam proceditur.
- 4 Absens per contumacialem processum audiendus post condemnationem intra annum quoad omnes poenas, post annum quoad corporales, ibid.
- 5 Peculatus crimen committitur ab eo qui in suos usus convertit pecuniam publicam.
- 6 Peculatus poena qua sit.
- 7 In iudices & Magistratus extenditur usque ad capitalem.
- 8 Qua de morte naturali intelligenda est.
- 9 Text. in leg. 1. Codic. Theodos. ad

legem Jul. peculatus expenditur.

- 9. Peculatus crimen gravius in iudice, Magistratuve.
- 10 Magistratus cujus periculo tradita est pecunia, tenetur Iulia lege de rebus dnis.
- 11 Indices suo periculo fsciales pecunias non suscipiunt.
- 12 Indices qui suo periculo, non suscipiunt pecunias fscis, peculatus, non de rebus dnis tenentur.
- 13 Officiales Regii (sic nuncupantur) in novo Orbe, pecunias fscis suo periculo suscipiunt, & administrant non iudices, neque Praefecti.
- 14 Magistratus, qui suo periculo administrat pecunias fscis, si durante officio in usus proprios convertit, peculatus tenetur.
- 15 Repetundarum crimen committit, etiam Praefectus in suos usus convertens stipendia militum.
- 16 Repetundarum crimen est in iudice quilibet quæstus, à subditis extortus.
- 17 Provinciales iacturam patiuntur, si stipendia militibus auferantur.
- 18 Praefectus non solum dare disciplinam militibus tenetur, sed observantiam illius docere.
- 19 Text. in l. officium 12. ff. de re milit. expenditur.
- 20 Milites sine stipendiis subsistere non valent.
- 21 Milites jejuni disciplinam non observant.
- 22 Mala plurima oriuntur in militia ex defectu necessariorum.
- 23 Malus eventus imputatur duci, sive Praefecto.
- 24 Venus comburendus Miles, qui hostibus depredandi provinciam facultatem prebet.
- 25 Quod patrat ab eo qui custodiam Arcis, vel limitis dereliquit.
- 26 Sive ex perfidia, vel avaritia, vel regnandi cupiditate procedere potest.
- 27 Perduellionis reus sit arcis custodiam derelinquens.
- 28 Et lesa Majestatis crimen incurrit.
- 29 Crimina militaria aggravantur ex qualitate persona.
- 30 Princeps an sine causa cognitione possit revocare officium ad nutum voluntatis

- luntatis.
- 31 Negativa opinio procedit, si officium concedatur ab inferiore, affirmativa si à Principe superiorem non recognoscente.
- 32 Text. in lege solet 6. §. 1. Digest. de officio Proconsul. expenditur.
- 33 In criminibus militaribus hæc absque dubio procedunt.
- 34 Periculum imminens ante omnia est arcendum.
- 35 Intior pars est eligenda, dum salus publica periclitatur.
- 36 Deciso Senatus.

D Senatam Novæ Orbis delata fuerunt querelæ militum Praesidianorum cujusdam insulae Oceani Indici Meridionalis, contra Praefectum ipsius, cui militaris, atque politica potestas concessa erat: ex eo quod confobrino miserat ad Metropolim, ut subsidium militare exigeret (situado apud nos dicitur) ex quo stipendia militum solvenda erant ab arcatis. Is enim iussu Praefecti cum pecunia ad hæc Regna convolverat, ut in usus Praefecti converteret, militibus fame, nuditate, atque rerum omnium inopia laborantibus. Adminiculabatur eorum instantia ex actis alterius causæ; & cum confobrino per hanc Curiam incederet, Aulas, Senatus frequentando, mihi commissum fuit examen documentorum, quæ verosimiliter apud ipsum extabant. Habitu ipse perquisito diligenter, apprehensæ fuerunt plures epistolæ Praefecti, quibus confobrino mandabat subsidii pecuniam ad Hispaniam deferre, & in rebus ad eum spectantibus impendere. Recognitis à confobrino his epistolis, aliisque scriptis ad rem conferentibus dubitabatur in Senatu quid statuendum esset in Praefectum.

gestimo sexto. Et quamvis deficeret recognitio scribentis, aderat recipientis cum notissima comprobatione manus aliisque adminiculis. Quæ sufficere videbantur, dum de imponenda poena corporali non ageretur; quia reo absente, & inaudito, ad impositionem similis poenæ deveniri non potest, nisi contumacialis processus legitime formetur; & adhuc eo formato, si intra annum compareat, vel capiatur, plene audiendus est, quoad omnes poenas; & post annum, quoad corporales, per Textum in lege tertia, titulo decimo, libro quarto, recopilation. ubi Doctores Hispani, signanter Azavedo, numero centesimo vigesimo quarto, cum sequentibus, & hoc jure utimur.

Ex facto deducto quinque criminalium enormia patrasse Praefectum deprehendebatur. Peculatus, de residuis, repetundarum, militare, & Majestatis. Peculatus crimen in quantum pecunias publicas sive fisci, in suos usus convertere iusserat, per Textum in lege prima, & lege tertia, Digest. ad legem Juliam peculatus. ibi: lege Julia peculatus cavetur, Ne quis ex pecunia sacra, religiosa, publicave auferat, neve interceptat, neve in rem suam vertat, docent Julius Clarus, §. fin. questione sexagesima octava, numero trigesimo, & ibi Baiardus numero septuagesimo sexto, Tibertius Decianus libro octavo, tractatu criminali capite vigesimo nono, cum sequentibus, Farinacius questione centesima septuagesima prima, ex numero secundo, Caballus causa nonagesimo nono, ex numero quarto, Petrus Gregorius libro trigesimo tertio, syntagmat. jur. capite decimo nono, & vigesimo, Antonius Matthæus de criminibus libro quadragesimo octavo, Digest. titulo decimo, capite primo, ex numero secundo, Marthias Berlichius ramo quinto, practicabil. conclusion. quinquagesima septima, ex numero primo, & Benedictus Carpov. §. in practica. criminali. parte secunda, questione octogesima quinta, numero quarto, Poena hujus criminis in privato, fuit aquæ, & ignis interdictio, sive deportatio, cum amissione status, & bonorum, ut habetur in dicta lege tertia, & omnes Doctores superius relati testantur; & cum hodie neque aquæ, & ignis interdictio, neque deportatio, in usu iudiciorum sit, successit poena arbitraria juxta personæ, & facti qualitates. Sed in

judicibus cæterisque Magistratibus pœna capitalis imposta reperitur ex Textu in lege unica, Codice hoc titulo, Absque eo quod dubitari queat, an de morte naturali, vel civili, hæc dispositio interpretanda sit: quia si per dictam legem unicam, in Magistratu aggravatur, pœna dict. leg. 3. quæ est mortis civilis, clarè sequitur de morte naturali locutus fuisse Imperatores. Quod confirmatur ex celebri rescripto eorundem Theodos. Arcadii & Honorii in lege prima, Codic. Theod. eod. tit. ibi: Prædem fuerat constitutum ut hi iudices, qui peculatu Provincias quassavissent, multa dispendio subjacerent: sed quoniam, nec condigna criminis ultio est, nec par pœna peccato, placuit tam severam animadvertendi esse censuram, ut cum vix par pœna his possit flagitiis inveniri, neque condignis tantum ne fas cruciatibus expiari, capitale hoc esse præcipuum, atque severissima animadversione coerceri: Hanc distinctionem admittunt communiter Doctores, ex eo quod gravius crimen committant hi; ad quos observantia legum, morumque disciplina commissa est, ut tam iudices, & Magistratus qui Reipublicæ præ sunt, quam privati, qui auctoritate invalidi hæc committere facile non possunt; & si committant, parum exemplo nocent, sic Julius Clarus dicto numero trigesimo, Baiardus ad eum, numero octogesimo, Bossius titulo de furtis, numero quadragesimo primo, Joannes Faber, in §. item lex Julia peculatus, insituit. de public. judic. Tiberius Decianus dicto capite trigesimo, numero sexto, Caballus dicto casu nonagesimo nono, numero quarto. Farinacius dicta questione centesima septuagesima prima, numero decimo quarto, & quadragesimo quinto, Antonius Matthæus dicto capite secundo, numero secundo, Berlichius dicta conclusione quinquagesima septima, numero nono, qui alios laudant.

10 Neque his obviare potest doctrina Farinacii dicta questione centesima septuagesima prima, numero quinquagesimo septimo, & aliorum, quos citat Carpov, dicta questione octogesima quinta, numero octavo, cum sequentibus, quatenus tenent, quod officialis pecuniam administrans non tenetur pro consumptis, criminæ peculatus, sed de residuis; quia hoc procedit in officiali pecuniam administrante, si ejus periculo pecunia sit, ut Thesaurarius, arcarius, depositarius,

& similes, quibus, datis fidejussoribus, pecunia fiscalis traditur; isti enim pro consumptis lege Julia de residuis tenentur. At verò pecuniam non recipientes, sed lato modo administrantes jure superioritatis, ut Proteges, Judices, Præfecti, peculatus lege tenentur. Text. in leg. sacrilegi nona, §. primo, Digest. ad legem Juliam peculatus. ibi: non ab eo factum periculo fuit, eleganter Antonius Matthæus dicto capite primo, numero septimo ad finem, Berlichius dicto numero nono. Hanc eandem distinctionem fecisse jus Hispanicum videtur in lege decima octava, titulo decimo quarto, partita septima, ibi: o official del Rey, que tubiese del algun tesoro en guarda, o que oviese de recabdar sus pechos, o sus derechos, e le furtare, e le encubriere dellos a sabidas: o el judgador que furtasse los maravedis del Rey, o de algun consejo mientras estubiere en el officio: ubi Dominus Gregorius Lopez glossa undecima, & in lege prima, titulo decimo septimo, partita secunda, glossa undecima, (licet verum sit, quod in utroque casu pœna eadem à lege nostra imposta est.) Cum autem Præfectus, de quo agimus, non suo periculo pecunias fisci administraret, quia in hoc toto Novo Orbe spectat ad officiales regios, ut latè tradit Dominus Solorganus de Indiarum gubernat. tomo secundo, libro quinto, capite primo, numero centesimo decimo nono, qui numero centesimo trigesimo, hos teneri de residuis, probat, clarè sequitur, Præfectum lege Julia peculatus teneri, ut probatum remanet. Quibus addi potest, quod ipse Farinacius, cum aliis per eum allatis, dicta questione centesima septuagesima prima, numero sexagesimo tertio, notat, etiam eum, qui suo periculo res fisci administrat, si durante officio in suos usus convertere probetur, teneri lege peculatus, quia crimen de residuis committitur finito officio, dum reliquatum retinet, & in suos usus consumit, ut ipsa nominis significatio declarat. Vel si ex eo quod consobrimum mitti curaverat, suo periculo fecisse dicas, pœna de residuis similis est pœnæ peculatus, de jure Hispano, ut dixi supra numero duodecimo, ex dicta lege decima octava, titulo decimo quarto, partita septima.

Repetundarum crimen commissum fuisse apparebat ex eo, quod Præfectus, judex ordinarius erat totius Insulæ, & quoties in præjudicium subditorum aliquid

aliquid interciperet, lege Julia repetundarum teneretur, ut doctè probat Jacobus Gothofredus in dicta lege prima, Codice Theodos. ad legem Juliam peculatus. ea nempe ratione, quod repetundarum crimen in Judice est omnis contractatio, interceptio, vel rapina, quod ostendit Textus in lege quinta, Cod. Theod. ad leg. Jul. repetundar. ibi: parem capitibus, atque vitæ, qua peculatus reus consuevit involvere, cogetur subire jacturam. Nec relevat dicere, quod ipse à subditis nihil receperat, vel abstulerat; nam necessaria militibus auferendo, subditos gravabat, in quorum damnum omnia evidenter redundabant. Prædenter Cassiodorus libro nono variarum, epistola decima tertia, ibi: Provinciales damnis plurimis ingratos, quod credimus, emolumentorum parvitate nutritum. Quia sub quadam excusatione peccare creditur, cui necessaria non præbentur. Certissimum namque est, milites subsidio destitutos, ubi plura in notis, & parum refert an quis damnum inferat, an verò damni occasionem præbeat, Text. in lege ante, §. si cum servum, ff. de vi honor. raptor. cum aliis plurimis adductis per Barbofam axiomat. 63. numero 1.

Militare crimen aderat, ex eo quod Præfectus constitutus erat tam ad militaria, quam ad politica; & ratione muneris suscepti tenebatur disciplinam militarem Præsidianis dare, & de illius observantia summè curare, Text. in lege officium 11. ff. de re milit. ibi: officium regentis exercitum non tantum in danda, sed etiam in observantia disciplina consistit. Milites enim sine stipendiis subsistere nequeunt. Tacit. libro secundo histor. ibi neque arma sine stipendiis. Dissipantur enim, vilescunt, atque hostilitati enervæ exponuntur, adeo ut Tacitus ibid. dixerit. Nec in victoria decus, nec in fuga flagitium, & ibi: nomen magis exercitus quam robur. & Dancus, in Polyb. lib. 5. numero 21. ibi: nisi stipendia militibus persolvantur, statim illi dilabuntur, atque propterea patet facilis legio hosti. Si hæc ita se habent, quomodo disciplinam præbuisse, vel ejus observantiam docuisse diceretur? quando neque obedientiam retineri posse conspicitur? Bene ad rem Cassiodor. lib. 4. variarum

epist. 13. dicens: disciplinam servare non potest jejunus exercitus, & Broffius in not. ibid. Vincitur sine ferro, & in eo culpæ hodiernam incuriam non possumus, cum serè mendicitas ad omnem desperationem vocat armatos: si hæc enim quando Princeps subvenire milites nequit, evenisse comperimus, quid quando milites apertè sciunt Principem subsidia præbuisse, & à duce fuisse intercepta? Hinc namque, provinciarum vastationes proveniunt, oppidanorum violentiæ, ipsorum militum seditiones, desertiones, & alia quamplurima mala, ut ex Vegetio lib. 4. de re milit. cap. 5. probant Simancas de republ. libro nono, capite decimo septimo, numero vigesimo cum sequentibus, Don Bernard, de Mendoça in theoretic. & pract. belli. folio undecimo, Bobadilla libro quarto politic. capite secundo, numero vigesimo tertio, March. de Aytona in discurs. milit. punct. 1. Et cum malus eventus, præsertim in rebus bellicis, Daci, seu Superiori imputandus sit, ut probat Text. in lege nona ad finem, titulo vigesimo tertio, partita secunda, ibi: e si alguna cosa por el menguasse el yerro, e el daño, que por ende viniessen, toda la culpa seria suya, emerece tal pena, como el mal que los omes recibiesen, notat Bobadilla dicto capite secundo, numero nono. Quæ aded vera sunt, ut vivus combutendus sit, qui hostibus deprædandi provinciam facultatem præbet, Text. in lege si quis 9. Codic. de re milit. libro duodecimo, & in lege prima. Cod. Theod. eodem titulo. Quæ dispositio locum habet ex eo solum, quod derelicta limitis provinciarum, sive castri custodia sit: ut tenent Petr. Caball. cas. 294. num. 235. & Jacob Gothof. in d. l. i. C. Theod. de re militar. Quod vel perfidia, vel avaritia, vel ambitione regnandi evenire possent, docet Petr. Greg. Tolosanus de republ. lib. 2. c. 5. n. 4. & in nostra specie avaritia Præfecti enervatum robur militum præsidianorum habebat, fame, & nuditate pereuntium.

Hæc omnia lege Hispana comprobantur per Textum in lege prima, titulo decimo octavo, partita 2. sub his verbis, ca estos son tennos mas que todos los otros de guardarlos, teniendolos bastecidos de omes, de armas e de todas las otras cosas, que les fuere menester, de manera que por su culpa non se puedan perder. Cujus quidem criminis ipse Textus qualitatem explicat paulò post ibi:

ibi: *sara iracione conocida*, ubi Gregorius Lopez gloss. 11. Antonius Matheus libro quadragesimo octavo, Digest. titulo secundo, capite secundo, numero decimo. Quia sub lege Julia Majestatis comprehenditur arcem amittere, vel eam evidenti periculo amittendi exponere, per Textum in lege tertia, §. primo, Digest. ad legem Juliam Majestatis. Idem enim est arcem perdere, ac milites Praesidians, in quibus defensio consistit, fame, nuditate, omniumque rerum egestate dissipare; sic tenent Ayala de jure bell. libro tertio, capite decimo octavo, Caballus dicto casu 294. numero 191. Antonius Matheus dicto capite secundo, numero decimo quinto. Et cum crimina militum aggraventur secundum qualitatem personae peccantis, Text. in lege secunda ad finem, Digest. de re milit. ibi: *Et augetur, ut in ceteris delictis, dignitate, gradu, specie militis*. Dum ducis generalis vicibus fungeretur Praefectus, & in hac calamitosa tempestate ignorare non posset in confinis tot arcibus everfas, tot insulas vastatas, totque populos direptos, cum lamentabili strage oppidanorum, ita ut hostium vigilantia, & crudelitas, neque sacris, neque profanis parcat, improvisis incurfionibus; fatendum est enormiter deliquisse, subsidia militum intercipiendo, & ad proprios usus applicando; quando necessitate muneris sibi concediti tenebatur omnia parata habere ad debite resistendum cuicumque hostilitati.

His positis, licet valde controversum sit per Doctores, an Princeps absque cause cognitione possit amovere Magistratum, cui officium concessit ad nutum voluntatis, cum illa nempe clausula, *mera & libera voluntate durante*, ut in Regnis nostrae Aragonum coronae sit, vel ut in muneribus Novi Orbis per triennium, vel magis, vel minus juxta voluntatem. De qua quaestione negativam partem tuerentur plures adducti per Dominum Franciscum Amaya in lege tertia, Codic. de conn. largit. libro decimo, numero vigesimo, & affirmativam plures laudati per Mastrillum de Magistrat. libro primo, capite vigesimo septimo per totum, Larrea allegatione fiscal. septuagesima, numero nono, & Domin. Crespi observatione septima, ex numero primo. Foedere distinctionis concordari has

opinionem posse arbitror: nam opinio Amayae, & sequacium procedit ab eo qui superiorem habet, ut Episcopus, Dominus oppidorum & similes: nam ij non possunt semel electum ab officio remove, absque causa legitima cognitione. At Princeps superiorem non recognoscens, de plenitudine potestatis posse absque causa solemnique cognitione, dicendum est, juxta doctrinam Mastrilli, & aliorum. Quod mihi probat Text. in lege solet 6. §. primo, Digest. de officio Proconsul. ibi *Adimere mandatum jurisdictionem licet quidem Proconsuli. Non autem debet inconsulto Principe hoc facere*. Quibus verbis clarè Ulpianus docet, quod summo jure inspecto Proconsuli licuit, dum superiorem Principem non habebat, mandatum jurisdictionem adimere: Sed postquam omnis potestas in Principem translata fuit, eo inconsulto hoc facere non debet; quia adimere officia semel concessa, de regalibus Principis, non recognoscens superiorem est.

Si enim ista potestas jure ordinario residet in Principe, ea maxime uti debet in rebus bellicis, quae statuta non habent, ut dixit Fam. Strada de bello Belgic. libro primo. Nam ut Maximus seicrè dixit, libro quinto, capite secundo, *inter armorum strepitum verba juris civilis exaudiri non possunt*, propter periculum imminens, quod semper urget; praesertim in illis longinquis regionibus, in quibus nisi providentia magna celeritate adhibeatur, omnia perire est facillimum, & plerumque, ut 34 dixit Tacitus libro tertio historiar. *ex distantibus terrarum spatiis, consilia postres afferebantur*. Si enim causa justa adest, ut in praesenti, non debet spectari procedendi morosa forma cum eo, qui in remotissimis regionibus degit, quia dum agitur de fulminando processu, hostes possunt provinciam indefensam evertere, populos quassare, insulam universam dominari. Et cum facilius sit Praefectum ad pristinum statum restituere, si eo audito innocens appareat, quam insulam deperditam recuperare, melius visum fuit in tempore occurrere, quam post illatum damnum remedium quaerere, Text. in leg. fin. ad finem, C. in quib. caus. rest. in integ. non est necess. cum

cum aliis adductis per Barbofam axiom. 146. num. 1. quod Politicorum calculo roboratur, pluribus Solorcan. emblem. regipolite. 74. numero 40. cum sequentibus. Et sic Senatus censuit, Principem consulendum esse, quod Praefecto amoto, alius mitteretur, syndicatus iudicio in eum decreto ut plenè audiri posset, & sic Princeps fieri iussit.

CONTROVERSIA LXXVIII.

De iudice laico procedente contra reum qui immunitate Ecclesie jurari intendit, in casu quo gaudere non potest, per notorietatem juris, vel facti: & de remedio Auxilii Regis contra Ecclesiasticum violententer procedentem, vel absque jurisdictione.

SUMMARIUM.

- 1 Regis officium est liberare vi oppressos, de manu calumniarum.
- 2 Juris divini, aq. Canonici testimoniis corroboratur.
- 3 Quod extenditur ad negotia Ecclesiastica.
- 4 Sub obligatione reddendi rationem Reges tenentur subvenire vi oppressis.
- 5 Non repellens injuriam, si possit, reus est sicut ipse qui facit.
- 6 Rex non utitur jurisdictione dum subvenit vi oppressis, sed de facto vim excludit.
- 7 Vim vi repellere licet, de jure natura, praecognito per jus civile, & canonicum.
- 8 Vis fieri potest, ut quotidie fit, in judiciis.
- 9 Violentia exclusio de jure civili, ad supremos Magistratus pertinet.
- 10 Regum obligatio, quoad tutamen Subditorum, ex lege antiquiori Hispaniae.
- 11 Regum munus, quo ad hac, de jure partitarum.
- 12 Lex 4. Styl. ad idem expenditur.
- 13 Rex Joannes Castella 1. idem lege sanxit.
- 14 Piusimus Carolus V. hac omnia explicavit, non per modum legis statuendo

contra Ecclesie jura, sed attestando juris naturalis, & consuetudinis dispositionem, vel observantiam.

- 15 Reges derivant potestatem à Deo, non à populo.
- 16 Consuetudo observata ab initio nascentis promulgationis immunitatis.
- 17 Immunitatis Ecclesiarum origo, & progressus remissive.
- 18 Constantinus Magnus immunitatis observantiam executioni dedidit, & ab eo tempore consuetudo recursus ad Regem pro violentis excludendis, comprobatur.
- 19 Regni Gothorum initium in Hispania, ab Acaulpho derivatur.
- 20 Gothi infecti Arrianae labe, Ecclesiam potius concubabant, quam colebant.
- 21 Ricaredus Regnum universum Hispaniae ad orthodoxam fidem restituit.
- 22 Gundemarus observantiam immunitatis in Hispania primus lege firmavit.
- 23 Lex Hispana quae primum scripta reperitur de immunitatis observantia, quoad loca, est Sisenandi Regis.
- 24 Ab eodem ferme tempore derivatur consuetudo propulsandi violentias per nostros Reges.
- 25 Textus in capite filii, vel nepotibus 31. 16. quaestione 7. expenditur.
- 26 Hic Textus desumptus fuit à Concilio IX. Toletano cujus auctoritas magna est.
- 27 Pater Diana hunc Textum interpretando, varias evasiones excogitavit, quae reselluntur.
- 28 Nulla ex solutionibus Diana excludit consuetudinis comprobationem.
- 29 Futile argumentum desumptum, ex eo quod nunquam violentia in actu pratico reperitur, dissolvitur.
- 30 Doctores Regnorum Castella hanc praecipuè comprobantes allegantur.
- 31 Aliorum Regnorum Auctores, hanc sententiam approbantes, traduntur.
- 32 Praefules, & viri celeberrimi Ecclesiastici Ordinis, hanc sententiam tenentes, annumerantur.
- 33 Rota Romana Decisiones, hanc observantiam